

Lackabe

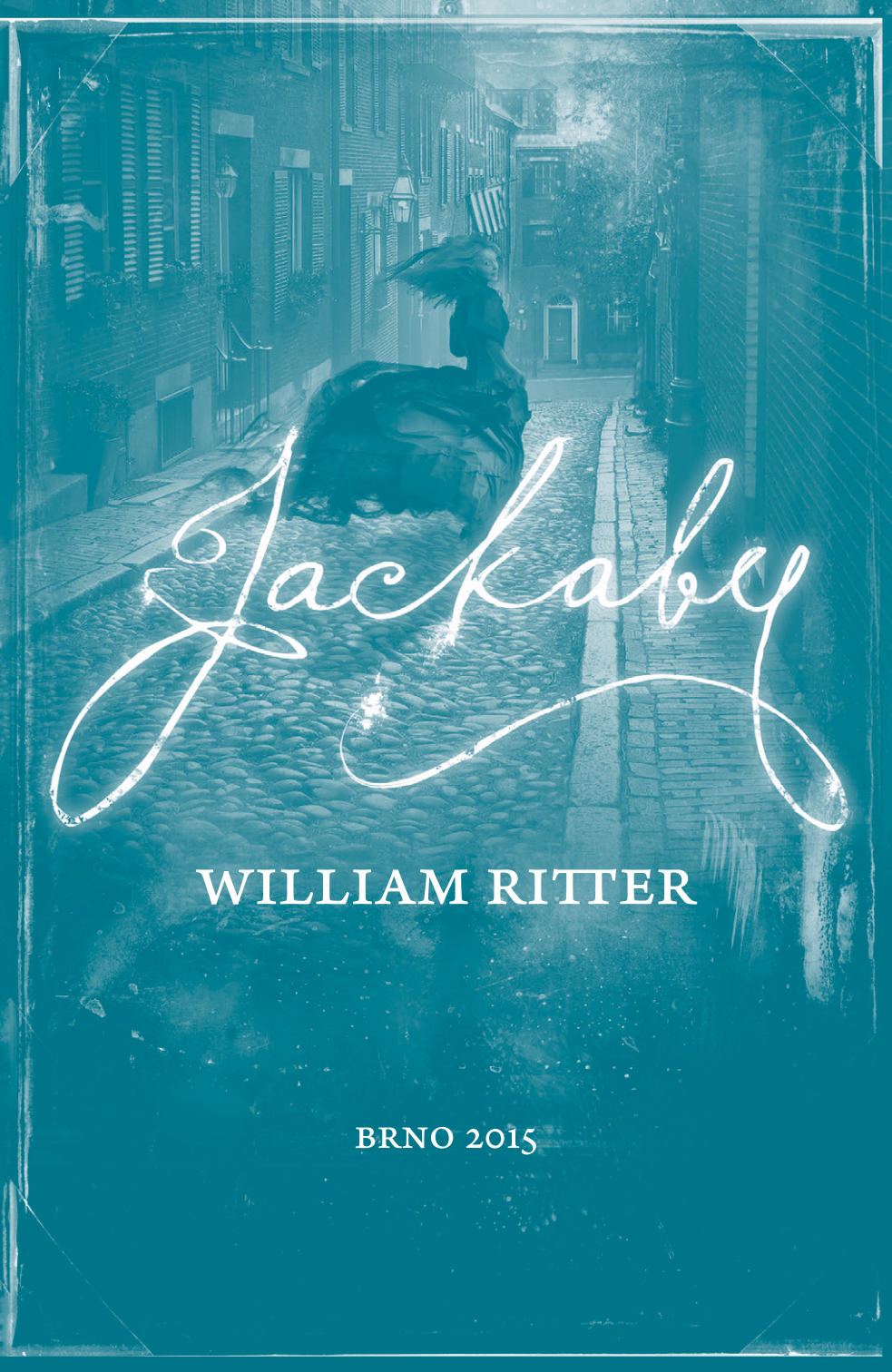
WILLIAM RITTER

HOST

Jackabe

Lackaby

WILLIAM RITTER

BRNO 2015

First published in the United States
under the title: JACKABY

Copyright © 2014 by William Ritter

Published by arrangement with Algonquin Books of Chapel
Hill, a division of Workman Publishing Company, Inc.,
New York

Cover design © jdrift design

Cover image © Raven Cornelissen / BirdsistersStock

Translation © Vratislav Kadlec, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-666-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-667-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-668-7 (Formát MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji Jackovi, díky němuž jsem dostal chuť tvořit
neuvěřitelné věci, a Kat, která mě přesvědčila, že to dokážu,
a trvala na tom, abych se do toho pustil.*

KAPITOLA PRVNÍ

Byl konec ledna, Nová Anglie si oblékla kabát čerstvého sněhu a já jsem právě přešla po můstku z lodi na břeh. Město New Fiddleham se třpytilo v nastupujícím soumraku, na namrzlých fasádách nábrežních domů pableskovalo světlo plynových lamp a v šeru měnilo cihlové zdivo v jiskřivé drahokamy. Odrazy jeho záře tančily v inkoustové černi Atlantiku a houपालy se na vlnách. Šla jsem dál a všechno, co jsem s sebou měla, jsem si přitom nesla v jediném kufru. Pevná půda pod nohama mi po tolika týdnech na moři náhle připadala zvláštní a všude kolem mě se tyčily vysoké domy. Později jsem to město měla dobře poznat, ale oné chladné zimy roku 1892 pro mne byla všechna ta zářící okna a tmavá zákoutí cizí, plná nevýslovných nebezpečí a svůdných tajemství.

Nebylo to nijak staré město — alespoň ne ve srovnání s těmi, která jsem viděla na svých cestách —, pyšnilo se však stejnou okázalostí a žulovou sebejistotou jako kterýkoliv evropský přístav. Pobývala jsem předtím v horských vískách na Ukrajině, ve středověkých městečkách v Německu a v Polsku i na venkovských sídlech mé rodné Anglie, ale stále jsem se nemohla

ubránit strachu, který mi naháněl hukot a horečný rytmus rušného amerického přístavu. I když z oblohy již zmizly poslední zbytky podvečerního světla, doky se stále ještě hemžily temnými postavami, chvátajícími za svými záležitostmi.

Kupci zavírali okenice a zamykali obchůdky na noc. Přístavem se potloukali námořníci, kteří měli zrovna volno a pohlíželi se po nějakém pořádném povyražení, za něž by mohli utratit své těžce vydřené peníze — a ženy s hlubokými výstřihy, které se už očividně nemohly dočkat, až jim k co nejrychlejší útratě pomohou. V jednom z mužů jako bych zahlédla svého otce, sebejistého a úspěšného, který nejspíš jako už tolikrát kráčí domů pozdě, protože se celý večer raději než čekající rodině věnoval nějaké důležité práci.

Na protější straně doku si mladá žena přitáhla zimní kabát k tělu a sklopila hlavu, když kolem prošla parta námořníků. Možná se jí trochu třásla ramena, ona však držela směr a nenechala se divokým mužským smíchem vychýlit z kurzu. Viděla jsem v ní samu sebe, dívku stejně ztracenou, svéhlavou a směřující kamkoliv, jen ne domů.

Po přístavní hrázi se prohnal mrazivý větřík a pronikl mi pod odřený lem sukně i skrze švy kabátu. Musela jsem si přidržet čepici, aby mi ji nevzal. Ta stará tvídová čapka se hodila spíš pro kluka — otec říkal, že v ní vypadám jako kamelot —, ale v posledních měsících jsem si ji oblíbila. Přistihla jsem se, že bych si projednou přála mít všechno to nadbytečné spodní prádlo, které dle mé matky nutně potřebuje řádná žena. Střih mých jednoduchých zelených vycházkových šatů se skvěle hodil k pohybu, ale před lezavým mrazem mě jejich látka nechránila ani v nejmenším.

Zvedla jsem si vlněný límeček kabátu, aby mi sníh nepadal za krk, a šla jsem dál. V kapse mi cinkala hrst mincí, které mi ještě zbyly z toho, co jsem si v cizině vydělala. Věděla jsem, že bych si za ně stěžii koupila víc než soucit, a to bych ještě muse-la usmlouvat skvělou cenu. Vyražené hlavy cizích monarchů by však mohly vyprávět, a když jsem se tak plahočila křupajícím sněhem k hospodě, byla jsem šťastná za jejich zvonivou společnost.

Pán v dlouhém hnědém kabátě, zamotaný do šály skoro až po obočí, mi podržel dveře a já jsem vešla dovnitř. Smetla jsem si čerstvé vločky z vlasů, kabát a čapku jsem pověsila na věšák u vchodu a zašoupla za něj kufr. Vonělo to tu po dubu, palivovém dříví a pivě a žár vydatně živeného ohně mi se štípáním vrátil život do tváří. Asi půl tuctu štamgastů sedělo roztroušeno u tří či čtyř prostých kulatých dřevěných stolů.

V protějším rohu stál stolní klavír a stolička byla volná. Zнала jsem pár melodií z paměti, protože jsem se na gymnáziu učila hrát — matka trvala na tom, že dáma by měla ovládat hru na nějaký hudební nástroj. Při představě, že své vybrané vzdělání použiji k tak přízemnímu účelu, a ještě k tomu bez doprovodu v téhle podivné americké krčmě, by na ni nejspíš přišly mdloby. Rychle jsem od panovačného opatrnictví své matky odvrátila myšlenky, abych na něm snad nedopatřením nenašla něco rozumného. Místo toho jsem nasadila svůj nejrozkošnější úsměv a zamířila jsem k barmanovi. Když jsem se přiblížila, nadzvedl jedno ze svých hustých obočí a po klenbě lysé hlavy se mu rozběhly vlnky vrásek.

„Dobrý den,“ řekla jsem a přistoupila k baru. „Jmenuji se Abigail Rooková. Zrovna jsem se vylo-dila a zjistila jsem, že

se mi momentálně maličko nedostává hotovosti. Zajímalo by mě, jestli bych si nemohla odložit čapku na váš klavír a zahrát pár...“

Barman mi skočil do řeči. „Je rozbitý. Už pár týdnů.“

Muselo na mně být patrné zklamání, protože když jsem se otočila k odchodu, zatvářil se soucitně. „Ale počkejte.“ Nalil pintu zpěněného piva, s kývnutím ji šoupl ke mně přes pult a přátelsky na mě mrkl. „Posadte se na chvílku, slečno, a počkejte, až přestane sněžit.“

Skryla jsem překvapení za vděčným úsměvem a posadila jsem se k baru, vedle rozbitého klavíru. Letmo jsem se rozhlédla po ostatních hostech, v hlavě mi přitom zněl matčin hlas a varoval mě, že nejspíš vypadám jako „nějaká taková holka“, nebo ještě hůř, a že opilí zvrhlíci, kteří navštěvují tahle místa, na mě určitě budou zírat jako vlci na zatoulané jehně. Zatím se ale zdálo, že opilí zvrhlíci si mě ani nevšimli. Většina z nich vlastně vypadala docela sympaticky, i když trochu unaveně po dlouhém dni, a dva muži v zadní části lokálu poklidně hráli šachy. S pintou piva v ruce jsem se stále cítila nesvá, jako bych se měla nervózně ohlížet přes rameno, zda nejde ředitel školy. Nebylo to poprvé, co jsem pila alkohol, ale ještě jsem si nezvykla, že mě berou jako dospělou.

Zírala jsem na svůj odraz v ojíněném okně. Od chvíle, kdy jsem za sebou nechala břehy Anglie, uplynul sotva rok, ale tu drsnou mladou ženu, která na mne hleděla z okenní tabule, jsem stěží poznávala. Slaný mořský vzduch mi z lící ukradl část někdejší jemnosti a pokožku jsem měla snědou a opálenou — alespoň na anglické poměry. Vlasy jsem neměla úhledně spletené do copu a svázané stužkami, jak to vždycky upřednost-

ňovala matka, ale narychlo sepnuté do jednoduchého drdolu, který by možná působil maličko usedle a tetkovsky, nebýt toho, že vítr osvobodil několik zvlněných pramínků a ty mi teď volně splývaly kolem límce. Dívka, která kdysi uprchla z koleje, byla pryč a místo ní tu seděla tahle neznámá žena.

Odrhla jsem pozornost od odrazu v okně a upřela ji na sněhové vločky, které vířily a metaly kotrmelce ve světle lamp za ním. Ustrkávala jsem hořký nápoj a přitom jsem si čím dál tím silněji uvědomovala, že za mnou někdo stojí. Pomalu jsem se otočila a skoro jsem při tom zvrhla pivo.

Mám dojem, že nejvíc mě vylekaly ty oči, doširoka otevřené, hledící na mě pátravým, pronikavým pohledem. Ty oči — a skutečnost, že cizinec stál ani ne půl kroku od mé židle a přitom se ještě lehce nakláněl kupředu, takže když jsem se obrátila a pohlédla mu do tváře, málem jsme do sebe narazili nosem.

Jeho vlasy byly černé nebo velmi tmavě hnědé, působily téměř divoce a měly dost vychování tak akorát na to, aby v rozčuchaných trsech mířily jakž takž dozadu — kromě několika nezvedených pramenů, jež mu tančily na skráních. Měl ostře řezané lícní kosti a pod bledýma, mračně šedýma očima výrazné kruhy. Zdálo se, jako by tyhle oči prožily už stovky životů, ale jinak působil mladě a sálala z něj energie a živé zanícení.

Trochu jsem se odtáhla, abych si ho mohla prohlédnout v celku. Byl štíhlý až vyhublý a jeho těžký hnědý kabát nejspíš vážil tolik, co on sám. Spadal mu ke kolenům a tížilo jej několik očividně přecpaných kapes. Klopy věncila dlouhá vlněná šála, plandala mu až skoro k spodnímu lemu kabátu a já jsem v ní poznala tu, kterou jsem mýjela, když jsem vcházela. Očividně se za mnou opět vrátil dovnitř.

„Zdravím...?“ vysoukala jsem ze sebe, když jsem na barové stoličce znovu získala rovnováhu. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Nedávno jste dorazila z Ukrajiny.“ Nebyla to otázka. Mluvil klidným, nevzrušeným tónem, ale bylo z něj cítit ještě něco dalšího... Pobavení? Pokračoval a jeho šedé oči tékaly, jako by každou myšlenku zkoumaly několik vteřin před tím, než ji ústa vyslovila. „Cestovala jste přes Německo a potom hodně dlouho velkou lodí... vyrobenou převážně z oceli, to se vsadím.“

Prohlížel si mě s hlavou nakloněnou ke straně, ani jednou mi však nepohlédl přímo do očí a stále stácel pohled stranou, jako by jej fascinovaly mé vlasy či ramena. Naučila jsem se, jak se vypořádat s nevídanou pozorností chlapců ve škole, ale tohle bylo něco docela jiného. Dařilo se mu působit, jako bych k sobě zcela strhla jeho pozornost a zároveň ho vlastně vůbec nezajímala. Bylo to přinejmenším poněkud zneklidňující, ale zjistila jsem, že jsem sama stejně tak zvědavá jako podrážděná.

Pomalu mi začínalo svítat. Usmála jsem se na něj a řekla jsem: „Aha, vy jste byl také na Lady Charlotte, že ano? Promiňte, potkali jsme se na palubě?“

Muž se na okamžik zatvářil opravdu zmateně a konečně mi pohlédl do očí. „Na jaké lady? O čem to mluvíte?“

„O Lady Charlotte,“ odpověděla jsem, „obchodním spoji z Bremerhavenu. Nebyl jste mezi cestujícími?“

„Tu dámu neznám. Zní to dost příšerně.“

Hubený podivín si mě začal znovu zkoumavě prohlížet. Mé vlasy a švy na saku ho očividně zaujaly víc než náš rozhovor.

„No, jestli jsme nepřišli spolu, tak jak vůbec — aha, musel jste se potají podívat na štítky u mého kufru.“ Snažila jsem se stále působit bezstarostně, ale když se ke mně ještě o něco

přiblížil a nepřestával mě zkoumat, odtáhla jsem se. Do zad mě nepříjemně tlačila dubová deska baru. Muž jemně voněl hřebíčkem a skořicí.

„Nic takového. To by byl nezdrovílý vpád do soukromí,“ prohlásil rozhodně, sebral mi z rukávu žmolek, ochutnal ho a pak ho zastrčil kamsi do hlubin neforemného kabátu.

„Už to mám,“ vyhrkla jsem. „Jste detektiv, že ano?“ Jeho pohled přestal tĕkat sem a tam a znovu se setkal s mým. Bylo mi jasné, že tentokrát jsem se trefila. „Jasně, jste jako ten, jak se jmenuje... Ten, co se s ním radí Scotland Yard, v těch povídkách, nemám pravdu? Tak co, je to tak? Nechte mě hádat — cítil jste z mého kabátu slanou vodu a na šatech jsem měla nezvykle zbarvenou hlínu nebo tak něco... Je to ono?“

Muž chvíli přemítal nad odpovědí. „Ano,“ řekl nakonec. „Tak něco.“

Chabě se pousmál, potom se otočil na podpatku, zamířil pryč a cestou k východu si ještě omotával šálu kolem krku. Přes uši si natáhl pletenou čapku, rozrazil dveře a zlomek okamžiku sbíral odvahu, než vykročil do mrazivého větru, který se kolem něj dral dovnitř. Ještě než se dveře pomalu zavřely, zachytila jsem mezi okrajem vlněné šály a pletenou čepicí poslední letmý pohled mračně šedých očí.

A pak byl pryč.

Po tom podivném setkání jsem se barmana zeptala, jestli o neznámém cizinci něco neví. Barman se přidušeně zasmál a obrátil oči v sloup. „Slyšel jsem toho spoustu a jedna dvě věci by možná mohly být i pravda. Skoro každý o něm má nějakou historku. Že jo, chlapi?“ Pár místních se zasmálo a někteří začali připomínat útržky příběhů, které mi moc neříkaly.

„Pamatujete na tu věc s kočkou a tuřínama?“

„Nebo na ten šílenej požár u starosty?“

„Bratránek na něj nedá dopustit, ale ten taky nedá dopustit na mořský panny a obludy.“

Dvěma postarším pánům, kteří dosud hráli šachy, můj dotaz patrně připomněl zapomenutý spor a ten se rychle rozhořel do otevřené hádky na téma pověr a naivity. Netrvalo dlouho a oba na svou stranu přitáhli příznivce od okolních stůlů, z nichž někteří trvali na tom, že dotyčný je šarlatán, zatímco jiní jej vychvalovali jako dar z nebes. Z celého toho zmateného hašteření jsem nakonec zachytila alespoň mužovo jméno. Byl to pan R. F. Jackaby.

KAPITOLA DRUHÁ

Do příštího rána se mi podařilo pustit pana Jackabyho z hlavy. Postel v mém pokojíku byla teplá a pohodlná a stála mne pouze hodinovou mzdu za mytí nádobí a zametání — třebaže hostinský dal jasně najevo, že to je jen dočasné ujednání. Roztáhla jsem závěsy a vpustila dovnitř ranní světlo. Pokud jsem ve svém neohroženém dobrodružství chtěla pokračovat a přitom se vyhnout tomu, abych skončila pod mostem a živila se odpadky — nebo ještě hůř, abych musela napsat o pomoc rodičům —, musela jsem si najít práci.

Zdvihla jsem kufr na postel a s klapnutím ho otevřela. Uvnitř byly dvě hromádky oblečení namačkané k opačným stranám, jako by se styděly, že je někdo přistihl pohromadě. Sotva se dosud stlačená látka opět nadechla, parádní šaty s jemně vyšívaným lemováním a vrstvami krajek, ležící na jedné straně, se začaly v jitřním světle ihned nadouvat. Naproti všem těm něžným odstínům a nepraktické parádě se krčilo několik špinavě hnědých pracovních kalhot a tragicky praktických košil. Uprostřed pokorně dlelo pár kousků spodního prádla a kapesníků a tiše si hledělo svého.

Zahleděla jsem se na zavazadlo a povzdychla jsem si. Z takové nabídky jsem si moc vybírat nemohla. Kousek po kousku jsem se tím probírala a nakonec jsem opět skončila u těch dvou možností, které jako by odrážely můj současný život. Mohla jsem se obléknout buď jako nějaký umouněný kluk, nebo jako vyšňořená princeznička. Vytáhla jsem z prostředka obyčejnou košilku a spodničku, potom jsem kufr znechuceně zaklapla a parádní šaty jsem bez ohledu na jejich tlumené protesty zatlačila zpět. Jednoduché zelené vycházkové šaty, v nichž jsem přijela, ležely přehozené přes pelest — vzala jsem je a přidržela na světle. Už měly odřené lemy, stále byly trochu vlhké od sněhu z předešlého večera a začínaly působit poněkud omšele. I tak jsem si je oblékla a sešla do přízemí. Nejdřív se budu muset poohlédnout po zaměstnání a až pak po nových šatech.

Za denního světla se New Fiddleham zdál být plný života a příslibů. Když jsem se vydala na obchůzku po městě, pořád bylo docela chladno, ale vítr už nebyl tak vlezlý a ledový jako večer. Ucítla jsem záchvěv vzrušení, a zatímco jsem vlekla kufr po ulicích vydlážděných kočičími hlavami, klíčila ve mně naděje. Byla jsem rozhodnuta, že tentokrát si najdu nějaké běžné zaměstnání. Svou předchozí a dosud také jedinou pracovní zkušenost jsem získala díky tomu, že jsem se nechala nerozvážně zlákat inzerátem s tučně vytištěnými, verzálkami psanými slovy jako **VZRUSUJÍCÍ PŘÍLEŽITOST** a **JEDINEČNÁ ŠANCE**, mou bláhovou pozornost však patrně upoutalo hlavně jedno z nich: **DINOSAURI**.

Ano, dinosauři. Otcova práce na poli antropologie a paleontologie ve mně vyvolala žížeň po nových objevech —

žízeň, kterou otec podle všeho nikdy nemínil uhasit. Po celé dětství jsem se jeho práci nikdy nedostala blíž než během návštěv muzea. Dychtila jsem po studiu, ve škole jsem vynikala a nemohla jsem se dočkat, až půjdu na vysokou — dokud jsem ovšem nezjistila, že právě v týdnu, kdy měla začít výuka, otec odjíždí na nejdůležitější vykopávky své kariéry. Předtím jsem žadonila, aby mě zapsal na univerzitu, a když se mu nakonec podařilo přesvědčit i matku, byla jsem radostí bez sebe. Ale teď mě pomyslení, jak se mořím se zaprášenými učebnicemi, zatímco otec odkrývá hmatatelné pozůstatky minulosti, na jednu nenechávalo v klidu. Chtěla jsem být v centru dění, tak jako on. Prosila jsem ho, aby mě vzal s sebou, on však odmítl. Prohlásil, že vykopávky nejsou vhodné místo pro mladé dámy. Trval na tom, že místo toho bych měla dokončit školu a pak si najít dobrého manžela se spolehlivým zaměstnáním.

A bylo to. Týden před začátkem semestru jsem vytrhla z novin inzerát nabízející **VZRUŠUJÍCÍ PŘÍLEŽITOST**, sebrala jsem peníze, které mi rodiče dali stranou na studium, a připojila jsem se k výpravě do Karpat. Bála jsem se, že holku by s sebou nevzali. V bazaru jsem si tedy koupila několikery kalhoty. Všechny mi byly velké, ale ohrnula jsem si nohavice a vzala jsem si pásek. Začala jsem mluvit hlubokým hlasem, dlouhé vlasy jsem nacpala pod otcovu starou čepici — byl to ten typ, jaký nosí kameloti — a měla jsem za to, že tím je převlek dokonán. Výsledek by skutečně ohromující. Podařilo se mi dokonat proměnu v... bláznivou, nicméně nezpochybnitelnou dívku v klučičích šatech. Jak se nicméně ukázalo, vedoucí vykopávek měl se zajištěním celé té nevalně financované a bídě zorganizované výpravy tolik práce, že mu bylo fuk,

jestli jsem vůbec člověk, natož aby řešil pohlaví. Byl šťastný, že našel pár rukou, ochotných pracovat za denní příděl potravy.

Několik následujících měsíců by se skutečně dalo popsat jako „vzrušující příležitost“ — pokud vaše definice vzrušení zahrnuje jednotvárnou stravu bez chuti, spánek na nepohodlném polním lůžku a nekonečné přehazování kamenité hlíny bez valného výsledku. Bez jediné odhalené fosilie a bez dalších finančních prostředků výprava ztroskotala a mně nezbylo, než abych si cestu zpět ze zapadlého kouta východní Evropy našla na vlastní pěst.

Přestaň snít a koukej se usadit! — to bylo podle všeho hlavní ponaučení, které jsem si z té intenzivní několikaměsíční lekce měla odnést. V závěru onoho neslavného dobrodružství jsem se ocitla v jednom německém přístavu a vyhlížela loď zpátky do Anglie. Moje němčina byla příšerná — vlastně spíš žádná nebyla. Už jsem se skoro dohodla o ceně za pryčnu na velké obchodní lodi zvané Lady Charlotte, když jsem konečně pochopila, že kapitán nemá vůbec namířeno do Anglie, ale jen se krátce zastaví ve Francii a pak zamíří přes širý Atlantský oceán do Ameriky.

Nejotřesnější ovšem bylo, když jsem si uvědomila, že vyhlídka na plavbu přes oceán do Spojených států není ani zdaleka tak děsivá jako představa, že bych se měla vrátit domů. Nevím, jestli jsem se víc bála toho, že budu muset rodičům vysvětlovat, proč jsem zmizela i s penězi na studium, nebo toho, že moje dobrodružství skončí dřív, než vlastně pořádně začalo.

To odpoledne jsem si koupila tři věci: pohlednici, známku a lístek na Lady Charlotte. Pohlednici rodiče nejspíš dostali zhruba tou dobou, kdy jsem se dívala, jak za mnou mizí

břehy Evropy a přede mnou se rozevívá širý, mlžně modrý oceán. Nebyla jsem tak naivní a plná optimismu, jako když má cesta začala, ale svět byl den ode dne větší a větší. Text pohlednice byl krátký a prostý:

*Drazí rodičové,
doufám, že se vám daří dobře. Jak jste mne již dřív varovali, vykopávky skutečně nejsou vhodným místem pro mladé dámy. Momentálně hledám místo, které by pro mě bylo příhodnější.*

*S pozdravem,
A. Rooková*

Ted' jsem se tedy ocitla v New Fiddlehamu. Stále jsem nehodlala zanechat své honby za dobrodružstvím, nicméně jsem byla ochotna učinit částečný ústupek a najít si řádné zaměstnání, které by mi pomohlo ji financovat.

Nejprve jsem se zastavila v krámku se smíšeným zbožím. Když jsem vešla, nade dveřmi se rozezněl zvonek a od pytlů s moukou, vyskládaných v přepravce na podlaze, vzhledla postarší hubená žena. „Dobré ráno, drahoušku! Hned jsem u vás!“ Zvedla jeden z těžkých balíků, aby ho dala na polici, ale ten se zachytil o roh regálu a žena se zapotácela. Pytel s moukou spadl na zem, protrhl se a z podlahy se vzneslo bílé moučné mračno. „A kruci! Počkáte chvíličku?“ zeptala se omluvně.

„Ovšem. Ale prosím vás, nemohla bych vám s tím pomoci?“ řekla jsem, odložila jsem si kufr u dveří a vstoupila do obchodu. Žena moji nabídku s radostí přijala. Začala jsem tedy skládat pytle na polici a ona šla pro smeták a lopatku.

„Ještě jsem vás tu neviděla,“ poznamenala, zatímco zame-
tala ten nepořádek.

„Zrovna jsem se vylodila,“ přiznala jsem.

„Podle přízvuku hádám, že jste z Londýna.“

„Vlastně pocházím z jednoho městečka v Hampshiru, jen
o trochu jižněji. Byla jste někdy v Anglii?“

Žena nikdy neopustila Spojené státy, ale s potěšením si vy-
slechla můj příběh. Přátelsky jsme si popovídaly a s těžkými
pytli jsem si rychle poradila. Když jsem poslední z nich uložila
na polici, obchodnice odtáhla prázdnou přepravku do soused-
ní místnosti a zmizela za příhrádkami s galanterním zbožím.
Byla stále ještě pryč, když vtom se rozezněl zvonek a dovnitř
vstoupil různolící muž s hustým plnovousem.

„Vezmu si plechovku Old Bart's, díky.“

Došlo mi, že pořád stojím za pultem, a rychle jsem se roz-
hlédla po majitelce obchodu. „Ale já tady — já ne...“

„Je to dýmkový tabák, drahoušku. Máte ho hned za sebou,
tamhle, s tím žlutým štítkem.“

Sáhla jsem pro plechovku s obrázkem urostlého námoř-
níka a položila jsem ji na pult. „Majitelka se hned vrátí,“ řekla
jsem.

„Vždyť si vedete dobře.“ Muž se usmál a začal odpočítávat
mince.

Žena se konečně znovu objevila a utřela si ruce do zástěry.
„Á, dobré jítro, pane Stapletone!“ zvolala přátelsky. „Plechov-
ku Barta?“

Vyklouzla jsem zpoza pultu a nechala ji dokončit obchod.
„Máte milou pomocnici,“ řekl pan Stapleton na odchodu. Když
otvíral dveře, znovu se na mě přátelivě usmál. „Nebojte, dra-

houšku, přijdete tomu na kloub. Jen hlavinku vzhůru, sluší vám to.“ S těmi slovy vyšel ze dveří a ty se za ním zaklaply.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se obchodnice.

„Jen drobné nedorozumění.“

„Aha, dobře. Nevím, jak vám za vaši pomoc dostatečně poděkovat, slečno,“ řekla a zavřela pokladnu. „No, a co jste vlastně potřebovala?“

„Tedy, vlastně — kdybyste měla ještě nějakou práci... Jde o to, že hledám zaměstnání...“

Věnovala mi soucitný úsměv. „Je mi líto, drahoušku. Možná byste to mohla zkusit na poště, tam mají docela fofr, ale já už další pomoc nepotřebuji.“

Letmo jsem pohlédla na regály za jejími zády, prohýbající se pod tíhou zboží, a otřela jsem si krůpěj potu z čela. „Jste si naprosto jistá, že by se vám pomocná ruka ani trochu nehodila?“

Za to, že jsem taková hodná dívenka, mi dala na cestu cukrle v papíru, což mi k sebedůvěře a pocitu dospělosti zrovna dvakrát nepřispělo. Vzala jsem kufr, a jak jsem se tak vlekla městem dál, ze všech sil jsem se snažila řídit radou pana Stapletona a držet hlavinku vzhůru.

Prozkoumávala jsem namrzlé ulice New Fiddlehamu a potkala přitom ještě řadu zdvořilých obchodníků, úředníků a ředitelů, kteří mi nicméně v ničem nepomohli. Bylo to pozoruhodné město, ale pořád mi nějak nešlo do hlavy, jak je vlastně rozvržené. Měla jsem pocit, že v něm snad nejsou dvě ulice, které by šly rovnoběžně dál než přes pár bloků. Všechny jako by byly zbudovány spíš podle momentální nutnosti než na základě nějakého širšího plánu. Postupně jsem však začala rozeznávat volně ohraničené oblasti: tu skupinku okázalých

domů zasvěcených obchodu, tam zas blok účelných, nevýrazných úředních budov — a také průmyslovou čtvrt, kde vyrůstaly rozlehlé továrny a odkud k nebi vyrážely vysoké komíny. Obytné čtvrti se rozkládaly v mezerách mezi tím vším.

Každá ulice byla učiněný svéráz a domy na obou stranách se přetlačovaly o místo na slunci. Všude bylo plno pouličních prodavačů, kteří navzdory sněhu vychvalovali své zboží, děti vybíhaly do kopce a klouzaly se v příkrých uličkách na sáních z bedýnek od mýdla a všemi směry se tlačily davy lidí, jejichž kroky spolu s koly kočárů udávaly nepřetržitý rytmus městského života.

Byla jsem na nohou už několik hodin, když jsem konečně dorazila na newfiddlehamskou poštu. Navzdory doporučení majitelky obchodu jsem však ani tam neměla štěstí. Nicméně když jsem se obrátila k odchodu, cosi upoutalo mou pozornost. Na veřejné vývěsce hustě pokryté ztracenými mazlíčky a volnými pokoji vykukoval kus pomačkaného papíru s nápisem LEDÁ SE ASIST — zbytek zakrývala skica zaběhnuté kolie a nabídka pronájmu ve Walnut Street.

Opatrně jsem inzerát vysvobodila a přečetla si celý text:

HLEDÁ SE ASISTENT VYŠETŘOVACÍ SLUŽBY

8 \$ TÝDNĚ

POŽADOVÁN JE VŠEOBECNÝ ROZHLED,

BYSTRÉ MYŠLENÍ A OTEVŘENÁ MYSL

VÍTÁN JE SILNÝ ŽALUDEK

BLIŽŠÍ INFORMACE NA AUGUR LANE, Č. 926

NEZÍREJTE NA ŽÁBU

Ačkoliv byl inzerát dost podivný, měla jsem pocit, že přesně odpovídám zmíněným požadavkům — a osm dolarů týdně by mě zbavilo hladu a zimy. Zeptala jsem se poštovního úředníka na cestu a vydala se na necelou míli vzdálené místo.

Nevelký dům byl vklíněn mezi mnohem vyšší a rozlehlejší budovy obchodní čtvrti. Po namrzlých chodnících spěchali lidé v upjatých oblecích. Když však míjeli číslo 926, zdálo se, jako by vždycky přidali do kroku, pokaždé je cosi náhle zaujalo na protější straně ulice a všichni odvraceli pohledy jako kluci, kteří se ve škole o přestávce vyhýbají trapnému setkání s mladšími sourozenci.

Nade dveřmi trčel tepaný vývěsní štít, na němž stálo velkými písmeny: 926 — VYŠETŘOVACÍ SLUŽBA — a pod tím o něco menšími: SOUKROMÝ DETEKTIV A PORADCE SE ZAMĚŘENÍM NA NEVYSVĚTLENÉ JEVY.

Dvoupatrová budova, skrývající nahoře nejspíš ještě podkroví, překypovala ozdobnými štíty a římsami. Bez zjevného ohledu na tvar a účel navrhl architekt sloupy, oblouky a štukové girlandy všude, kde bylo jen trochu místa, a ve všech možných stylech, které mu zrovna přišly pod ruku. V nejrůznějších úhlech tu rašily arkýře a balustrády a občas nebylo tak docela jasné, ke kterému podlaží patří. Celý ten mišmaš slohů a tvarů se nicméně snoubil do čehosi, co se jakýmsi způsobem zdálo být *správné*. Žádné dva architektonické prvky nepatřily k sobě, ale když se dům vzal jako celek, všechno bylo náhle na svém místě.

Dveře byly zářivě rudé a skromně ozdobené klepadlem velikosti a tvaru koňské podkovy. Přistoupila jsem k nim, třikrát zakleपालa a chvíli jsem čekala. Našpicovala jsem uši, zda uvnitř

někoho neprozradí kroky či rachocení odsouvající se židle. Po delší chvíli jsem zkusila vzít za kliku a dveře se otevřely.

„Haló?“ zavolala jsem a nesměle vstoupila dovnitř. Místnost za dveřmi snad měla být něčím na způsob čekárny. Stál tu stůl s dřevěnou lavicí a na stole ležela hromada knih a rozházených papírů. Odložila jsem kufr stranou a popošla do místnosti. Dlouhá knihovna napravo nesla několik svazků vázaných v kůži a podivnou směsici předmětů, zahrnující například zvířecí lebku, kamennou sošku nahého tloušťíka a hnízdovitý svazek klaciků a provázků. Na kraji police stála hranatá skleněná nádoba s trochou hlíny, lupením a maličkým jezírkem. Naklonila jsem se k ní a nakoukla dovnitř, zda nezahlednu jejího obyvatele. Po pár vteřinách jsem spatřila siluetu šedo zelené žáby, která na mě celou tu dobu zírala. V očích měla zlostný pohled a drobné nozdry se jí vztekale roztahovaly. Potom na jednu říhla a hrdlo se jí nafouklo jako balónek. Když vzápětí zase splasklo, z očí jí vyšel jasně patrný proud jakéhosi plynu. Zůstala jsem zírat. Ale nezdálo se mi to. Plyn, který byl podobně zbarvený jako vlhká žabí kůže, rychle unikal z obou očí. Celé terárium se zakrátko proměnilo v krychli šedavého dýmu a jen podle tichého hvízdání se dalo usuzovat, že za zakouřeným sklem plyn stále uniká. Potom jsem ucítila puch.

Někde za mnou klaply dveře a já jsem se ohlédla. Z vedlejší místnosti nepřicházel nikdo jiný než pan R. F. Jackaby. Za chůze si navlékal svůj neforemný kabát. Zastavil se a rozpačitě mě sledoval, zatímco si zapínal knoflíky. Co se mě týče, k plynulé konverzaci jsem také příliš nepřispěla: „Ehm...“

Jeho výraz se náhle změnil a on prolomil mlčení: „Ale dobrý bože! Vy jste zírala na žabu, že jo? Tak tu jen tak nestůjte.“

Otevřete okno. Bude trvat kolik hodin, než to vyvětrá.“ Rychle přiskočil k druhému oknu na protější straně místnosti a otevřel ho. Ohlédla jsem se, všimla jsem si okna za sebou a udělala to samé. Z terária se šířil palčivý zápach, útočil na můj nos a pozvolna svůj útok stupňoval jako boxer rozehřívající se před zápasem.

„Vy jste...?“ začala jsem, ale potom jsem to raději zkusila jinak. „Přišla jsem kvůli tomu inzerátu vyvěšenému na, ehm, na vývěsce. Vy...“

„Ven! Ven!“ Jackaby popadl pletenou čapku z věšáku u dveří a důrazně pokynul k východu. „Jestli chcete, můžete jít se mnou. Ale teď rychle ven!“

Povedlo se nám vyběhnout na chodník, ještě než mi vyhrkly slzy do očí, a s radostí jsem uvítala čerstvý, chladný vzduch. Ohlédla jsem se k rudým dveřím a zaváhala jsem, zda se nemám vrhnout zpět pro kufr. Ale to už si Jackaby přehodil dlouhou šálu přes rameno a vydal se uličkou pryč. Bleskově jsem zvážila situaci, zavazadlo jsem nechala na místě a spěchala jsem za tím tajemným mužem.

KAPITOLA TŘETÍ

Musela jsem popoběhnout, abych Jackabyho dohonila. Než jsem s ním srovnala krok, už skoro zahýbal za roh. Rychle pohyboval rty, jako by si sám pro sebe formuloval myšlenky, které nepovažoval za nutné vyřknout nahlas. Bujné kadeře se mu draly zpod výstřední čapky a člověk jim ten pokus o útěk nemohl příliš vyčítat.

„Takže vy pracujete pro tu... hm... službu?“ zeptala jsem se.

Letmo pohlédl mým směrem. „Jakou službu?“

„Pro vyšetřovací službu. Jste jeden z detektivů, že ano? Věděla jsem to. Nebo jsem to snad neříkala? Říkala jsem, že musíte být detektiv!“

Jackaby se usmál. „Když musím, tak nejspíš musím.“ Prudce zahrnul a já jsem se mu držela stále v patách.

„Nevíte náhodou, jestli ještě někoho shánějí na to místo asistenta?“

„Kdo jestli někoho shání? O kom to mluvíte?“

Podala jsem mu inzerát. Jackaby se na něj chvíli mračil.

„Mám dojem, že jste maličko zmatená,“ řekl. „Ale z toho si nic nedělejte, to je docela obvyklé. Zmatená je většina lidí.“

Složil papír, strčil ho do kapsy a prudce zahrnul za další roh. „Jmenuji se Jackaby. A jak jste správně řekla, jsem detektiv. Nic méně nepracuji *pro* vyšetřovací službu. Já *jsem* ta služba. Nebo bych snad mohla říct, že ji poskytuji. Těmi, kdo shánějí asistenta, jsem tedy já a já jsem oni. A vy jste...?“

„Aha... Abigail,“ odpověděla jsem. „Abigail Rooková.“

„Rooková,“ zopakoval. „Od *rook* jako havran, nebo *rook* jako šachová věž?“

„Obojí?“ odpověděla jsem. „Nebo ani jedno? *Rook* jako... můj otec, řekla bych.“ Zdálo se, že moje odpověď Jackabyho buď uspokojila, nebo otráвила, každopádně přikývl a obrátil svou pozornost zpět k dlažbě a vlastním myšlenkám.

Na to, že Jackaby tak očividně chvátal, jsme šli poněkud klikatou cestou, ale stejně jsme urazili několik bloků, než jsem znovu promluvila.

„A přijal jste tedy někoho?“ zeptala jsem se. „Na to místo?“

„Ano,“ odpověděl můj společník a já jsem zklamaně svěsila hlavu. „Od té doby, co jsem ten inzerát vyvěsil, jsem přijal už... pět lidí. A to místo se pětkrát opět uvolnilo. Tři mladíci a jedna slečna odešli po několika úvodních případech. Poslední uchazeč se ukázal být o dost houževnatější a mnohem užitečnější. Dál se mnou spolupracuje... na jiné pozici.“

„Na jaké?“

Jackaby zaváhal a lehce odvrátil pohled. Odpověď, kterou zamumlal, se skoro ztratila ve větru.

„Dočasně je vrubozobým.“

„Čím že je?“

„To není podstatné. Místo je teď každopádně volné, Abigail Rooková, ale nejsem si jistý, zda jste ta pravá dívka na tuhle práci.“

Pohlédla jsem na vyhastrošeného detektiva a snažila jsem se vstřebat ten zvrát v konverzaci. Barvy Jackabyho výstřední čapky se tloukly s odstíny jeho dlouhé šály. Kabát, jenž mu visel z kostnatých ramen, byl nejspíš dost drahý, ale už hodně obnošený a kapsy měl přečpané a přetížené. Jejich obsah za chůze tiše cinkal. Něco jiného je, když vás odmítne člověk v nudném obleku, kravatě a cylindru, a něco docela jiného je odmítnutí od takovéhle osoby.

„Taháte mě za nos?“ zeptala jsem se.

Jackaby na mě vrhl nicneříkající pohled. „Vašeho nosu jsem se ani nedotkl, slečno Rooková.“

„Myslím tím, jestli mluvíte vážně. Opravdu vyšetřujete — jak to bylo na tom štítu — nevysvětlitelné jevy? A tamto je skutečně váš barák?“

„Nevysvětlené,“ opravil mne Jackaby. „Ale je to tak.“

„A co přesně tedy ty ‚nevysvětlené jevy‘ jsou?“

„Všímám si věci... kterých si ostatní nevšimnou.“

„Jako předtím v tom hostinci? Vůbec jste mi neřekl, jak jste toho o mně na první pohled tolik zjistil.“

„Jako předtím kde? My už jsme se potkali, slečno?“

„Jestli jsme se... Děláte si legraci? V tom hostinci. Nějak jste věděl, kde všude jsem cestovala...“

„Aha — to jste byla vy. Ano. Přesně tak. Jak jsem říkal... Všímám si různých věcí.“

„Jistě,“ řekla jsem. „Už se moc těším, až zjistím, čeho jste si všiml na mně — očividně to nebyla má tvář —, a uvidíte, že

když se do něčeho pustím, umím být velmi vytrvalá. To je jen jedna z předností, díky nimž bych byla skvělá asistentka.“ Bylo mi jasné, že trochu tlačím na pilu, ale říkala jsem si, že pokud se mám dočkat dalšího odmítnutí, není co ztratit. Narovнала jsem se, pokračovala jsem v rychlé chůzi a snažila jsem se s Jackabym držet krok — ačkoliv byl alespoň o hlavu vyšší a jeho kroky byly tudíž citelně delší.

Jackaby vzdychl, a nežli jsme zahruli za roh další dlážděné ulice, zastavil se. Otočil se a pohlédl na mě se sevřenými rty.

„Tak tedy,“ pravil konečně. „Zaznamenal jsem, že jste nedávno byla na Ukrajině. To byla prostá dedukce. Za lemem čepice se vám stihl usadit mladý domovuk, ukrajinské plemeno slovanského domácího skřítka.“

„Kdože?“

„Domovuk. Kdyby měl trochu delší srst, snadno by se dal zaměnit s ruským domovojem. Zdá se, že už se docela dobře zabydlel. Nesjípš se zahrnízdil trochu hlouběji, když jste se naložila. Což nás přivádí zpět do Německa.“

O něco později jste totiž podle všeho nabrala mladého klabautermanna, což je druh německého kobolda. Koboldi jsou ze své podstaty přitahováni různými nerosty a přebírají barvu svého oblíbeného materiálu — ten váš má krásný, ocelově šedý kabátek. Záliba v oceli je mezi skřítky a jejich příbuzenstvem dost vzácná. Většina z nich se železa vůbec nemůže dotknout. Proto se nejspíš ten nebohý domovuk uhnízdil tak hluboko. Klabautermanni nicméně patří mezi nejužitečnější stvoření svého druhu. Koukněte, na některých místech vám vyspravil lem kabátu, třeba tady — nejspíš je to jeho způsob, jak vám poděkovat za to, že jste ho svezla. Tihle roztomilí

mužičci jsou známi tím, že pomáhají námořníkům a rybářům. Básník Henry Wadsworth Longfellow psal o jednom drzém mrňousovi, který...“

Přerušila jsem ho: „Chcete mi tvrdit, že i když jsem je nikdy neviděla, mám v šatech dvě vymyšlená stvoření?“

„Hm, nejsou ani trochu vymyšlená. A myslím, že je jen dobře, pokud ty prcky nevidíte!“ Jackabymu z hrdla unikl chraplavý smích. „Proboha, kdyby člověk obdařený přítomností kobolda toto stvoření skutečně zahlédl a stalo se tak na palubě lodi, bylo by to zlé znamení. Celá loď by šla nejspíš ke dnu.“

„Ale vy je vidíte?“ zeptala jsem se. „Viděl jste je na vlastní oči tam v hospodě, že ano?“

„Ne tak docela. Když jste si sundala čepici, všiml jsem si trusu na klopě a přirozeně mě napadlo, že...“

„Trusu?“

„Ano, přímo tady. Máte ho na klopě.“

Sklopila jsem pohled, smetla jsem si z jinak úplně čisté klopky pár drobných žmolků a zase jsem se narovнала. Cítila jsem se hloupě. „Lidé vám platí za to, že jim vykládáte podobné věci?“

„Pokud jsou podstatné pro řešení jejich problému, pak ano,“ odvětil Jackaby a pokračoval ve svižné chůzi. „Někteří z mých klientů jsou vskutku velmi vděční. Například dům na Augur Lane mi daroval starosta Spade. Byl obzvláště šťasten, když jsem ho zbavil hnízda browniů, kteří se usadili na kraji jeho pozemku. Ti rošťáci mu působili neustálé potíže. Obočí už mu ke konci dorůstalo rychleji než růžové keře jeho ženy.“

„Vaši klienti vás vyplácejí v nemovitostech?“ podivila jsem se.

„Jistě že ne,“ pousmál se Jackaby. „Tohle byly... zvláštní okolnosti. Většinou mi platí bankovkami a někteří mincemi. Ale u některých není neobvyklé, že mi zaplatí kousky zlata či stříbra, které mají zrovna po ruce. Přednost ovšem dávám bankovkám.“

„Ale pak tedy... Proč tedy nosíte tak příšerné oblečení?“ Poněkud netaktní otázka mi vyklouzla z úst, ani jsem nevěděla jak. Matka by se zděsila.

„Příšerné oblečení?“ Jackaby se zamračil. „Drahá dámo, můj šatník sestává z oděvů nevyčíslitelné hodnoty.“

Nemohla jsem se rozhodnout, jestli ten člověk mluví vážně, nebo mi věší bulíky na nos. „Nevykládejte si to prosím špatně, pane Jackaby, ale chcete říct, že třeba ta čepice má nevyčíslitelnou hodnotu?“ zeptala jsem se váhavě.

„Hedvábí je cennější než bavlna kvůli způsobu, jakým se získává, že ano? Jemná hedvábná vlákna vyrábí velice pomalu maličké housenky bource morušového, zatímco bavlnu seženete téměř na kterémkoliv statku ve Spojených státech a vozí se jí odtud celé lodě. Má čapka, slečno Rooková, je vyrobena z vlny jednoho z posledních sněžných mužů ve švýcarských Alpách, obarvena směsí, kterou namíchala samotná baba Jaga, a upletla mi ji k narozeninám má dobrá přítelkyně Agatha. Agatha s pletením teprve začíná, ale dala si na té čepici velmi záležet. Navíc je lesní víla a lesní víly se většinou o pletení příliš nezajímají. A teď mi povězte, jestli snad moje čepice není cennější, než kdyby byla z nejjemnějšího hedvábí.“

Myslel to smrtelně vážně. „Aha, ovšem. Už to chápu.“ Přikývla jsem a doufala, že to vyznělo přesvědčivě. „Promiňte. Já jen — na první pohled zkrátka nepůsobí tak úchvatně.“

Jackaby vydal zvuk, který mohl být stejně tak mrzutým odfrknutím jako smíchem. „O to, jak věci působí na ostatní, jsem se přestal zajímat, Abigail Rooková. A doporučoval bych vám totéž. Mám tu zkušenost, že ostatní se obyčejně mýlí.“

Upírala jsem zrak na svého průvodce, a jak jsme zahýbali za roh, musela jsem se zastavit v půlce kroku, abych nevrázila do strážníka. Kolem vchodu do velkého cihlového činžáku hlídkovalo v půlkruhu asi půl tuctu uniformovaných policistů, kteří bránili v postupu rozrůstajícímu se davu zvědavých chodců.

„Á,“ usmál se Jackaby. „Jsme na místě.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Policista jak hora k nám otočil svůj orlí nos. Díval se na nás spatra a okamžitě bylo zjevné, že můj společník tu nemá o nic větší pravomoc než já. Jackaby nicméně na překážku reagoval s odzbrojující sebedůvěrou. Vyrzil rozhodně přímo ke strážníkům. „Oči na stopkách, záda jak pravítka, pánové! Ten dav se nám dostal trochu moc blízko, mám ten dojem. Zatlačte ho ještě tak o pět stop. To je ono.“

Strážníci stojící opodál, kteří na Jackabyho pořádně neviděli, reagovali na jeho autoritativní hlas tím, že se posunuli kupředu a zatlačili nevelký zástup přihlížejících o trochu dozadu. Policisté stojící blíž je nejistě následovali a tékali pohledem mezi svými kolegy a nově příchozím ve směšné pletené čapce.

Jackaby vkročil mezi ně. „Až dorazí vrchní inspektor Marlowe, řekněte mu, že jde pozdě. To je zatraceně neprofesionální.“

Mladý strážník v uniformě, která nejspíš patřívá někomu mnohem většímu, nesměle vystoupil vpřed. „Ale Marlowe už je uvnitř nejmíň půl hodiny, pane.“

„No dobře... Tak mu vyřídíte, že je tu moc brzo,“ opáčil Jackaby, „to je ještě horší.“

Zamířil ke dveřím, ale otočil se za ním policista s orlím nosem, do kterého jsem předtím málem vrazila. Jeho nejistý výraz ze změnil v našťvaný, vykročil k Jackabymu a ruka mu sklouzla k rukojeti lesklého černého obušku u pasu. „Hej, počkat!“ křikl. Přistihla jsem se, že dělám krok kupředu.

„S dovolením...“ Bylo by pěkné říct, že se mi dařilo působit stejně sebevědomě jako detektivovi Jackabymu a že jsem překážku překonala s použitím inteligence a ostrovtipu. Ve skutečnosti to ovšem zdaleka taková sláva nebyla. Strážník se ohlédl a já jsem otevřela pusou, abych něco řekla, ale slovo, která jsem tak zoufale potřebovala, se mi nedostávalo. Několik prudkých úderů srdce jsem mlčky stála a potom, proti veškerému rozumnému nutkání, jsem se začala kácet do mdlob.

Jak vypadají takové dámské mdloby, jsem už kdysi viděla na jednom nóbl večírku a teď jsem se snažila ty pohyby napodobit. Obrátila jsem oči v sloup, hřbet ruky jsem si zlehka přiložila na čelo a zapotácela jsem se. Dáma na večírku se moudře svalila na luxusní divan. Zde, na dlážděné ulici, byly mé šance na podobně měkké přistání mizivé. Když už jsem tedy dovolila, aby se mi podlomila kolena, vrhla jsem se místo toho přímo do náruče onoho hřmotného policisty a obětovala jsem při tom poslední zbytečky důstojnosti.

Počkala jsem pár vteřin a potom jsem na něj zamrkala. Podle toho, jak se tvářil, těžko říct, kdo z nás dvou byl ve větších rozpacích. Výraz hněvu či podezření pro něj byl zjevně daleko přirozenější než starostlivost a obavy o něčí zdraví, ale lze mu připsat ke cti, že se podle všeho snažil.

„Ehm. Jste v pořádku, slečno?“

Stála jsem, držela jsem se ho za ruku a předstírala jsem, že se snažím popadnout dech. „Ach božínku! To je určitě vším tím čerstvým vzduchem a chozením. Bylo toho zkrátka trochu moc. Víte, jaké my ženy jsme.“ Nesnášela jsem se za to, ale stejně jsem to řekla. Několik strážníků, kteří se kolem nás mezitím shromáždili, souhlasně pokyvovalo — nesnášela jsem je rovněž. „Moc vám děkuji, strážníku.“

„Neměla byste se... ehm... posadit, nebo tak něco?“ zeptal se policista.

„To rozhodně. Měla bych jít raději hned dovnitř. Ano. Každopádně bych se neměla tolik vzdalovat od svého doprovodu. Bude mít obavy, kde se toulám. Máte samozřejmě naprostou pravdu. Ještě jednou mockrát děkuji.“

Hromotluk přikývl. Teď, když jsem mu dala za pravdu, zdálo se, že je opět o trochu víc ve své kůži. Laskavě jsem se usmála na kruh uniforem a zmizela jsem v domě dřív, než stačily celou záležitost přehodnotit.

Když jsem za sebou zavřela dveře, Jackaby na mne pohlédl se zdviženým obočím. Nacházeli jsme se v nevelké, leč dobře osvětlené vstupní hale. Nalevo bylo několik řad miniaturních poštovních schránek s bronzovým kováním a napravo široké schodiště lemované masivním zábradlím. Vpředu byly dveře s okýnkem označené nápisem REZIDENCE EMERALD ARCH: SPRÁVCE a za nimi recepce. Uvnitř zrovna nějaký policista vyslýchal chlápka v uniformě vrátného. Nikdo si nás nevšímal.

„Je s podivem, že to vaše směšné divadýlko zabralo,“ řekl Jackaby.

„To mi nemusíte říkat.“ Ohlédla jsem se ke dveřím. „Vlastně se mě to docela dotklo.“

Jackaby se přidušeně zasmál. „Tak proč jste to dělala? Jistě jsou i zaměstnání, v nichž byste nemusela takhle bezostyšně klamat ozbrojené strážníky.“

Na okamžik jsem zaváhala, než jsem se začala bránit. „Nebylo to zas tak strašně bezostyšné. Mám dojem, že většina mužů je více než spokojená, když mohou mladé ženy pokládat za křehoucká stvořeníčka. Takže vlastně už předem klamou sami sebe a já jsem toho jen náležitě využila.“

Detektiv mne chvíli zkoumal přivřenýma očima a pak se usmál. „Možná pro to místo přece jen máte předpoklady, slečno Rooková. Uvidíme. Držte se při mně.“

„Kam máme namířeno?“ zeptala jsem se.

„To teprve zjistíme.“ Zašel na recepci. Zasllechla jsem nezřetelně, jak cosi mumlá a kdosi mu odpovídá, potom se opět vynořil a pokynul ke schodům. „Byt 301. Jdeme?“

Vyrazili jsme do prvního patra a schodištěm se rozlehly naše kroky.

„Takže ten policista vám prostě řekl, kam máme jít?“ zeptala jsem se.

„Ano. Byl velmi ochotný,“ odpověděl Jackaby.

„Opravdu tedy spolupracujete s policií.“

„Ne, ne, na tomto případě nikoliv. . . Tedy alespoň zatím ne. Prostě jsem se ho zeptal a on mi odpověděl.“ Jackaby prudce zahrnul kolem zábradlí a zamířil vzhůru po protějšímu ramenu schodiště.

Na okamžik jsem se zamyslela. „Je v tom nějaké kouzlo?“ Sama jsem cítila, že je to hloupá otázka.

„Jistě že ne.“ Jackaby se nad tou myšlenkou ušklíbl. Zastavil se, prohlédl si zábradlí a potom pokračoval v cestě vzhůru.

„Ne? Takže jste ho... já nevím, neočaroval, nebo tak něco?“

Detektiv se zastavil a obrátil se ke mně. „Co vás pro všechno na světě vede k takové domněnce?“ zeptal se.

„No, vypadá to, že jsme proklouzli na místo činu, ale vy se vůbec nestaráte, jestli vzbudíte podezření policie, a k tomu všechny ty řeči o... Však víte.“

„Ale proč by měl mít ten policista nějaké podezření? Venku hlídá půl tuctu ozbrojených mužů, kteří mají zaručit, že se dovnitř nikdo nepovolaný nedostane. Podobně jako vy při těch falešných mdlobách i já jsem využil jeho předpoklady ve svůj prospěch. To má k magii na míle daleko, slečno Rooková, na mou duši.“

„No, těžko říct, co od vás má člověk čekat. Nevěřím tak docela na všechny ty... ty... ty okultní záležitosti. Nevěřím na domácí skřítky, šotky a na Santa Clause!“

„Jistě že ne, to by byla hloupost. Tedy, nemyslím pochopitelně skřítky a šotky, ti jsou skuteční, ale ty nesmysly se Santa Clausem.“

„To je přesně ono! Jak můžete o něčem prohlašovat, že je to nesmysl, když věříte na pohádky?“

„Slečno Rooková, já nejsem okultista.“ Jackaby se zastavil na podestě a otočil se ke mně. „Jsem vědec a řídím se rozumem. Věřím jen tomu, co vidím nebo co mohu dokázat, i když to, co vidím, ostatní lidé často obtížně chápou. Mám nadání, které je, pokud je mi známo, naprosto jedinečné. Díky tomu vidím pravou tvář věcí tam, kde ostatní spatří jen iluze — a kolem nás je spousta iluzí, spousta masek a pozlátek. Celý svět je

jeviště, jak se říká, a zdá se, že já mám jediné sedadlo, ze kterého je vidět za oponu.

Například tomu, že květinové víly mají rády med a mléko, nevěřím jen kvůli nějakým starým pověrám... Věřím tomu, protože když jim párkrát do týdne nechám venku misku, zaskočí se napít. Jsou to mimochodem fascinující stvoření. Mají nádherná křídla: jsou jemná jak pavučinky a v měsíčním světle hrají všemi barvami.“

Mluvil tak vážně a přesvědčivě, že ani ta nejpodivnější tvrzení nešla brát na lehkou váhu. „Pokud tedy máte tohle...“ začala jsem opatrně, „zvláštní vidění, co vidíte tady? Kvůli čemu jsme vlastně přišli?“

Jackaby se zachmuřil. „Nikdy si nejsem jistý, co vlastně vidí ostatní. Nejdřív mi povězte, čeho jste si všimla, a já vás doplním. Využijte všechny smysly.“

Rozhlédla jsem se po schodišti. „Jsme na podestě ve druhém podlaží. Schody jsou ze dřeva a už dost letité, ale vypadají bytelně. Na zdech visí petrolejové lampy, ale jsou zhasnuté — světlo přichází těmi umaštěnými okny. Podívejte... Zrnka prachu tančí ve slunečních paprscích, vzduch je svěží a zebou mě z něj uši. Voní po starém dřevě a ještě po něčem...“ Zavětrila jsem a pokusila jsem se popsat zápach, kterého jsem si nejprve vůbec nevšimla. „Je v tom něco... nepříjemně nahořklého.“

Jackaby přikývl. „Zajímavé,“ řekl. „Líbí se mi, jak to popisujete. Prach tančící v paprscích slunce, velmi poetické.“

„Nuže?“ pobídla jsem ho. „Co tedy vidíte vy?“

Jackaby se zamračil a zvolna pokračoval vzhůru po schodech. Když jsme došli do třetího podlaží, natáhl ruku k zemi a pohladil vzduch, jako by se nakláněl přes bok lodi a dotýkal

se zčereňných vln. Měl zasmušilý výraz a vraštil čelo. „Houstne to, jak se blížíme. Je to temné a zvolna to prosakuje do okolí, jako když kápnete inkoust do vody, rozbíhá se to kolem v pramíncích a pomalu se převalujících vlnách.“

„Co? Co je to?“ Otázku jsem vyslovila šeptem. Napíjala jsem oči, abych zahlédla neviditelné.

Jackaby ještě trochu ztišil hlas: „Smrt.“

KAPITOLA PÁTÁ

Chodba byla dlouhá a úzká a na jejím protějším konci se skvělo velké okno. Osvětlená byla petrolejkami, které ji zalévaly sépiově hnědým přísivitem. Před nejbližším bytem čekal uniformovaný policista. Opíral se o zárubeň otevřených dveří a díval se do místnosti, kterou hlídal. Tabulka nade dveřmi oznamovala, že jde o byt číslo 301. Když jsme se přiblížili, mědnatý zápach hniloby ještě zesílil. Jackaby šel přede mnou a všimla jsem si, že maličko váhá. Zastavil se, lehce naklonil hlavu a zadíval se na policistu.

Když se zaklaply dveře na schodiště, policista se napřímil do pozoru, ale potom nás uviděl a opět se trochu uvolnil. Sledoval, jak přicházíme, ale nehnul se z místa. Měl ostře řezané rysy a nažehlenou uniformu bez poskvrnky. Límeček měl naškrobený a jeho odznak i knoflíky jen zářily. Jeho špičaté boty připomínaly spíš obuv k slavnostní uniformě než boty obyčejného pochůzkáře a leskly se tak, že by možná působily přirozeněji na mosazné soše než na živém člověku.

„Dobrý den,“ řekl Jackaby. „Marlowe na nás nejspíš čeká uvnitř. Nerad bych ho nechal čekat moc dlouho.“